

3. Волков В.П., Міщенко В.М., Кравченко О.П., Шаша І.К., Мармут І.А., Міщенко А.В., Байцур М.В., Сараєва І.Ю. Технологічне обладнання для підприємств автомобільного транспорту: Підручник / Під загальною редакцією В.П. Волкова – Харків: ХНАДУ, 2010. – 556 с.

Савенок Дмитро Валерійович, к.т.н., доцент, Донбаська національна академія будівництва і архітектури, [optimus\\_27@ukr.net](mailto:optimus_27@ukr.net)

Чевтаєв Дмитро Володимирович, магістр, Донбаська національна академія будівництва і архітектури

## АНАЛІЗ ВИРОБНИЧИХ СТРУКТУР ПІДПРИЄМСТВ АВТОСЕРВІСУ

Інфраструктура (від лат. *infra* — «нижче», «під» та лат. *structura* — «будівля», «розташування») — сукупність споруд, будівель, систем і служб, необхідних для функціонування галузей матеріального виробництва та забезпечення умов життєдіяльності суспільства [1].

Поділяють інфраструктуру підприємства на виробничу і таку, що забезпечує виробничий процес.

Виробничою структурою підприємства автосервісу є група робочих місць, підрозділів, господарств виробничого призначення, яка здійснює обслуговування та ремонт транспортних засобів, має технологічні зв'язки і розташована на певній площі [2, 3]. Можна виділити різні структурні побудови підприємств: цехову (а), безцехову (б) (рис. 1).

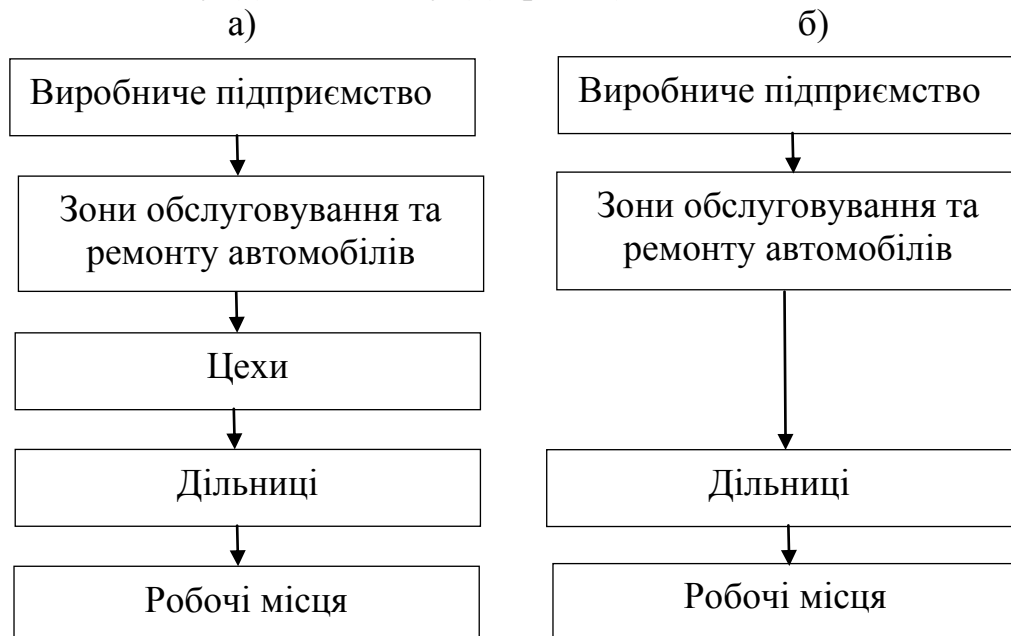


Рисунок 1 – Формування виробничої структури на підприємстві автомобільного транспорту

На підприємствах автосервісу з невеликим обсягом і відносно простими виробничими процесами доцільно обмежитися дільничною структурою підрозділів, без цехової системи (рис. 2).

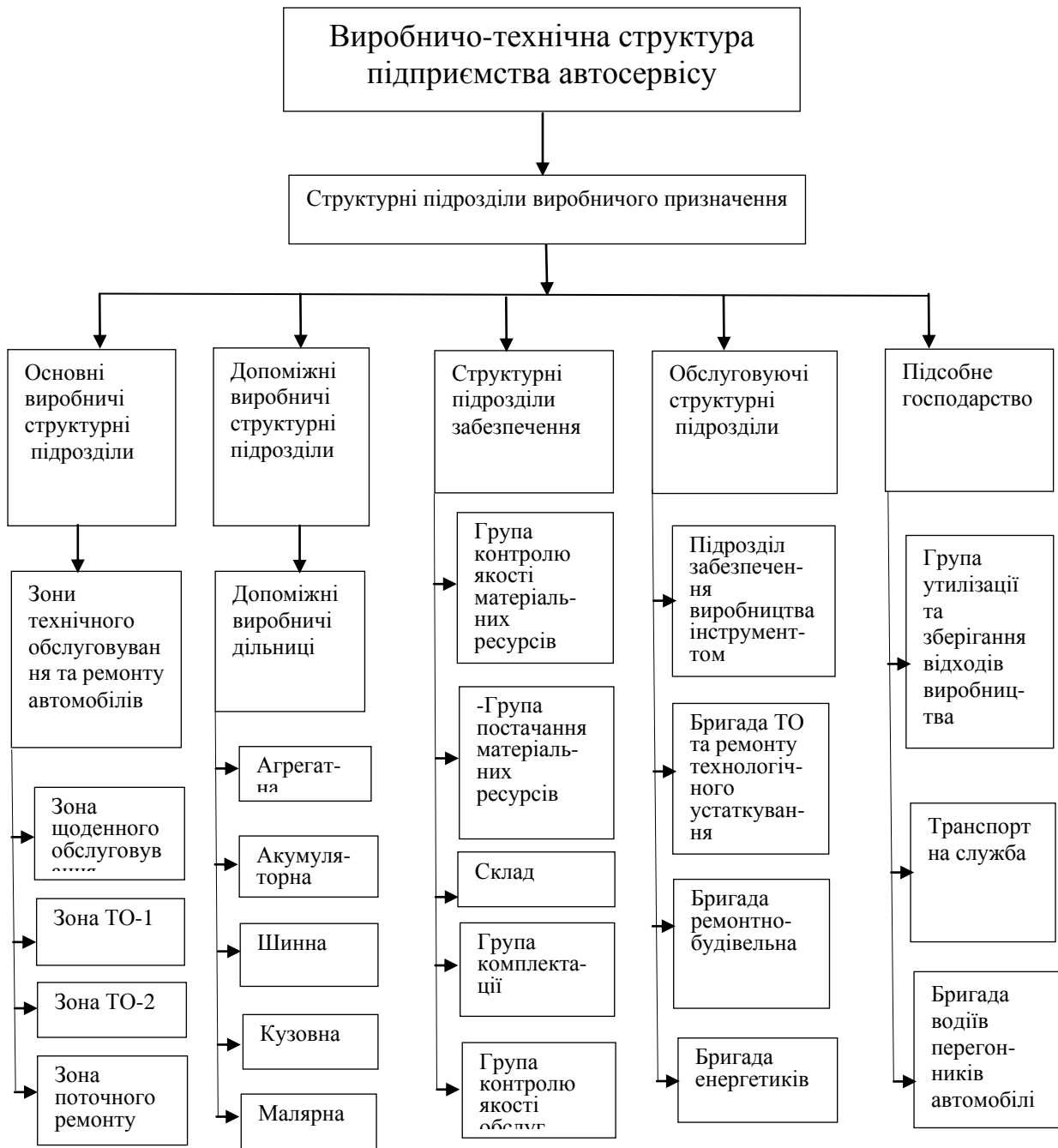


Рисунок 2 – Виробничо-технічна структура підприємства автосервісу

Основне виробництво, як правило, складається з окремих фаз або стадій, за якими класифікуються відповідні підрозділи: зони ТО та ремонту транспортних засобів.

Допоміжні виробничі дільниці або цехи сприяють виробництву послуги, здійснюють обслуговування та ремонт знятих з автомобіля вузлів і агрегатів, які необхідні для нормальної роботи основних зон ТО та ремонту (наприклад, ремонт двигунів, монтаж-демонтаж шин), а також виконання окремих технологічних операцій (наприклад, зварювальні, малярні роботи).

Структурні підрозділи забезпечення здійснюють вхідний контроль якості та постачання матеріальних ресурсів, складування, комплектацію, кінцевий контроль якості послуг з обслуговування та ремонту автомобілів.

Обслуговуючі підрозділи і господарства забезпечують нормальну роботу основних та допоміжних дільниць шляхом проведення необхідних санітарно-технічних заходів, підтримання технічного стану технологічного устаткування, будівель, споруд, інструменту.

Формування виробничо-технічної інфраструктури підприємства, що здійснює технічне обслуговування та ремонту автомобілів базується на технологічних зв'язках та відносинах певного складу, основних, допоміжних дільниць та обслуговуючих структурних підрозділів, що зумовлені технологією надання послуг.

Виробнича структура підприємства, що надає послуги з обслуговування та ремонту формується в залежності від дії та впливу таких факторів [4, 5]:

1. Види послуг визначають характер виробничих процесів, склад зон, дільниць.
2. Річна програма робіт за видами визначає формування відповідних за спеціалізацією та потужністю структурних підрозділів.
3. Розгалуженість номенклатури визначає виробничу структуру, її складність.
4. Рівень і форма спеціалізації та кооперування з іншими підприємствами.
5. Рівень автоматизації та механізації виробничих процесів.
6. Ступінь охоплення життєвого циклу продукції, послуг.

## Література

1. Організаційна структура підприємства: сучасні підходи і шляхи розвитку / Корнюхин С.В. - М.: Європейський центр з якості, 2003. – 48с.
2. Канарчук В.Є., Курніков І.П. «Виробничі системи на транспорті»: Підручник. - К.: Вища школа, 1997. – 359с.
3. Васильков В.Г. Організація виробництва. – К.: Наука, 2003. – 289 с.
4. Техническая эксплуатация автомобилей: Учебник для вузов / Е.С. Кузнецов, В.П. Воронов, А.П. Болдин и др.; под ред. Е.С. Кузнецова. – 3-е изд., перераб. и доп. – М.: Транспорт, 1991. – 413 с.
5. Техническая кибернетика транспорта: Учебное пособие / Н.Я. Говорущенко, В.Н. Варфоломеев. – Харьков: ХГАДТУ, 2001. – 271 с.